

Posudek na bakalářskou práci Filipa Rabocha *Boží atributy u Maimonida*

Filip Raboch si zvolil na první pohled klasické a v sekundární literatuře hojně diskutované téma Božích atributů. Avšak tím, že si otázku po Božích attributech klade právě nad Maimonidovým *Průvodcem*, svědčí o jeho snaze zmapovat si téma s mnohem větší ambicí, než by byla pouhá rekapitulace důkazů Boží existence, jednoty a netělesnosti. Student tak ve své bakalářské práci předkládá *de facto* dvě propojená témata a postupuje od „technické“ otázky důkazů Boží existence, jednoty a netělesnosti k novému tázání po tom, k čemu jsou tyto důkazy dobré pro člověka žijícího ve společnosti vázané náboženskými, resp. morálními pravidly. Celé téma tak prezentuje v duchu velkých komentátorů židovské tradice, a sice směrem od metafyziky k etice.

Rozvržení práce je přehledné a autor postupuje systematicky. Začíná aristotelskými východisky a nahlíží, jak s nimi Maimonides pracuje. Seznámil se se základními tezemi kalāmu i jeho Maimonidovou kritikou. Srozumitelně prezentuje negativní metodu výkladu Božích atributů, a to z epistemologického i sémantického hlediska. Oceňuji, že závěr práce není pouhým shrnutím řečeného, ale samostatným zamyšlením se autora nad tím, jak a proč ho téma Božích atributů přivedlo ke společenskému, resp. politickému aspektu problematiky. Jako úvodní téma k obhajobě navrhuji, aby student znovu formuloval, jaké dvě koncepce Boha lze abstrahovat z různých Maimonidových textů a co má z faktu, že jsou (pravděpodobně) neslučitelné, pro sebe vyvodit židovský intelektuál 12. století.

K formální podobě textu: Autor poctivě doznává, že není kompetentní se k tématu vyjadřovat z jazykové stránky, avšak neznalost arabštiny a práce výhradně s anglickým překladem jeho výklad v zásadě neomezuje. Ke cti studentu budiž připsáno, že i když není posluchačem religionistiky, samostudiem načerpal základy judaismu jakožto monoteistického ortopraxního systému a dokázal je v textu využít. Za rušivý prvek textu by bylo možné považovat poměrně časté opakování a sumarizace postupně překládaných závěrů. To lze chápat jako autorovu prozatím nevytříbenou metodiku práce. Konec konců bakalářská práce je prvním větším písemným útvarem studenta university a za počáteční metodickou neobratnost považuji za vhodnější než zbrklou v úsudku. Jistou „nevypsanosť“ autora dokumentuje i ta skutečnost, že se snaží do rozvinutých souvětí vměstnat mnoho informací najednou. Po stylistické stránce bude dále na čem pracovat.

Podle mého názoru práce nevykazuje žádné závažné nedostatky, které by vyžadovaly snížení klasifikace, a navrhuji ji předběžně hodnotit jako **výbornou**.

Dita Válová
V Praze, 20. srpna 2018